

Dnešní číslo Vosk(n)ovin je plné slibovaných novinek. Titulní strana bude letos patřit zejména naší porotě, tedy přesněji řečeno vždy dvěma porotcům. Jejich očima se můžete ohlédnout za představením z minulého týdne. Dále je pro vás připraven seriál z prostředí naší redakce a komiks zobrazující vhodné a nevhodné chování v divadle. Formát druhé strany zůstává téměř nezměněn, rozhovory a kresba jsou doplněny novou rubrikou, ve které se dozvíte názory z divadelní šatny a klubu.

Jak se rodí Vosk(n)oviny, díl 1.

V(n) Vzpomenete si, kdy bylo vytištěno a distribuováno mezi vás, diváky, první číslo Vosk(n)ovin? Pokud ne, rádi vám toto významné datum připomeneme, v pátek 23. září 2016, druhý soutěžní večer 16. ročníku Voskovcovy Sázavy. S myšlenkou na vydávání novin mapujících průběh divadelní přehlídky přitom redaktorky přišly jen dva dny před prvním soutěžním představením téhož ročníku, což je zároveň důvodem, proč tehdy přehlídkový plátek vyšel bez úvodního čísla.

Kvůli časové tísní tak vydání historicky prvního čísla probíhalo v rychlém sledu, z minuty na minutu. Bylo nutné vytvořit a promyslet vše, především zajímavý obsah a nasbírat potřebný materiál, zvážit grafické zpracování a možnosti tisku, a v neposlední řadě vymyslet pro právě vznikající přehlídkové listy výstižný název.

Dnes, po třech letech a více než dvaceti číslech, se již Vosk(n)oviny staly nedílnou součástí Voskovcovy Sázavy a získaly si své pravidelné čtenáře. Věřte, že zájem vás, čtenářů, je pro celou redakci tou nejlepší odměnou.

Zajímalo by vás, jak vzniká jedno číslo oblíbeného přehlídkového plátku a co všechno práce spojená s Vosk(n)ovinami obnáší?

V následujících týdnech vás s tím seznámíme, bod po bodu. A proč právě letos? Protože pustit se do vydání prvního čísla Vosk(n)ovin chtělo notnou dávku odvahy...

Co bylo porotou vysloveno a nemělo by zapadnout, tentokrát k představení Mušketýři aneb Co už Dumas nenapsal

Václav Veselý

První soutěžní představení přehlídky. Pohled na hru, kdy porotce ani divák nemá možnost srovnání s inscenacemi, které nás v průběhu letošní Voskovcovy Sázavy teprve čekají. Podle mého to byl ale start velkolepý. Třiadvacet herců v kouzelných historických kostýmech na jevišti při závěrečné děkovačce nutně nabídlo myšlenku „To muselo dát strašný práce!“. A hned za tím celá řada otázek – jak dlouho se to s tolika lidmi, navíc v alternacích, muselo zkoušet? V dnešní „zaneprázdňené“ době, kdy člověk moc nebyvá pánem svého času, to vidím jako režiséra s účastí herců na zkouškách bolestně.

Divadýlko na dlani hraje tento kus většinou v plenéru, na hradech, v historických kulisách českých památek. Při přesunu do kamenného divadla tedy nutně chyběla dokonalá dekorace. Při statické kulise se tak v přesunu děje na různá místa divák občas mohl ztracet v příběhu. A to možná i kvůli množství vrstvených zápletek. Méně záživné zdlouhavé dialogy v královském sídle „rozbyly“ živější situace v krčmě U Borové šišky, šermířský výstup či vcelku příjemné pěvecké výkony akterů hry. Nechyběly politické intriky, poplatné i dnešní době, láska i nenávisť, dobro a zlo. Misky pomyslných vah se nakláněly i v pojetí hry – chvíli to vypadalo na historickou féerii, občas na úsměvnou komedii.

Pomyslný klobouček dolů před Petrem Matouškem, divadelním matadorem, který se podepsal nejen pod scénář další z her Divadýlka na dlani, její režii, ale také pod texty písní, které v díle hojně zazněly. Navíc byl na jevišti výrazným v postavě Cyrana de Bergerac – tedy kromě výrazného nosu, jak většinou Cyrana známe. Místo nalepovací plastiky měl Petr dobrý nos na příběh. Kdo by neznal tři mušketýry, kteří vlastně byli čtyři. A Cyrano? Taky pojem divadelního světa. Jejich setkání v jednom příběhu bylo lákavé i pro diváky. Nemuseli totiž chodit na dvě představení.

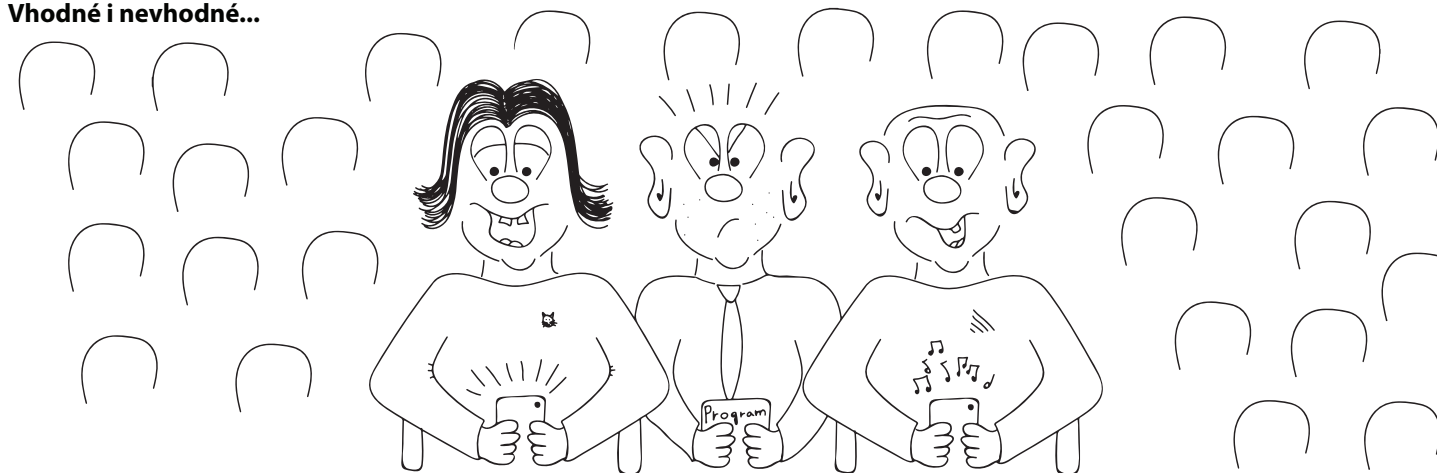
Jan Rejhon

Přiznám se, že když jsem při zvukové zkoušce mladoboleslavského souboru narazil na mikrofonní porty, lehce jsem z vlastních zkušeností zapochyboval, jak to celé dopadne. Ono na portech není samozřejmě nic špatného. Je to skvělá pomůcka ke sladění úrovně zpěvů tak, aby byl výsledek co nejlepší a poměr s hudebním podkladem tak akorát. A nejen to. Hlasová modulace a efekty dokáží v mnoha případech umocnit divákův prožitek.

Proč se ale nad dnes již tak běžnou věcí pozastavuji? Přijde mi, že se zapomíná na to, že se stále lepší technikou nejdou nahoru automaticky ruku v ruce i pěvecké výkony. V této oblasti se stále nic nezměnilo. Prostě to musíte mít od boha a hodně na sobě makat. Port vás dokáže vynést do nebes, ale taky srazit k zemi. Je slyšet totiž všechno. To dobré, i to špatné. Hercům a zpěvákům z Divadýlka na dlani to v mnoha případech ujíždělo. Někdy více, někdy méně, ale slyšet to bylo. Přitom to bylo často, dle mého, způsobeno jen málo zkušenostmi. Bylo slyšet, že někteří mají určitě na víc, než předvedli, a kdyby zpívali bez portů a muzika tomu byla uzpůsobena, znělo by to zcela jinak. Znělo by to líp.

Podle toho jsem k hodnocení také přistoupil. Soubor má ve svých řadách určitě dobré zpěváky, ale je třeba na tom pracovat. Je třeba pracovat na sobě a taky na hudebním podkladu. Nelze se jednou škrtit ve výškách a podruhé ani nedostat dolů. Tónina musí sedět, jinak to pěvecký výkon hodně shazuje. Pestrosti písní a jejich celkovému vyznění by určitě pomohla změna samotného podkladu. Alespoň někde. Ubral bych na strojeném kapelním doprovodu a přidal jednoduchost nebo živý nástroj. Všechno to jsou ale věci, na kterých se dá určitě pracovat a hudební stránku představení tak dostat na lepší úroveň. Dobrých zpěváků na to má soubor Divadýlka na dlani dost.

Vhodné i nevhodné...

VE ZPĚTNÉM ZRCÁTKU

Divadýlko na dlani, Mladá Boleslav vzniklo na sklonku léta 1998. Založili ho bývalí členové Divadla poezie. Kromě klasického divadla, které postupně směřovalo k autorské tvorbě, se soubor věnuje vystupování při různých příležitostech se skeči psanými na míru či tvorbě pro děti. Pravidelně postupují z krajských přehlídek na celostátní přehlídku Divadelní Piknik Volyně.

Mušketýři aneb Co už Dumas nenapsal je muzikál plný intrik, záměn i romantické lásky. Měli jsme příležitost vidět setkání postav tradičních, zcela nových, i postav známých z jiných literárních děl. Sledovali jsme, jak D'Artagnan coby nově jmenovaný kapitán mušketýrů, je samotným kardinálem Richelieu pověřen delikátním úkolem. Do zápletek se vkládá Cyrano z Bergeracu, aby vše mohlo nakonec dobře dopadnout.

Rozhovor s Petrem Matouškem, hercem a režisérem Divadýlka na dlani, představitel role Cyrana de Bergerac

Mušketýři aneb Co už Dumas nenapsal jsou Vaší autorskou hrou. Proč jste zvolili zrovna tento námět?

Mušketýři - to bylo téma, které mě vždycky bavilo. Jako malý kluk jsem je četl a viděl filmy. Hlavně se mi líbilo, že moje zamilovaná postava Cyrano z Bergeracu byl jejich současník, mohli se potkat. Nechtěl jsem jen dělat takové ty „návěsky“, co všichni znají, tak jsem vymyslel jednoduchý příběh a trochu ho zapletl těmi dvojníky a věcmi kolem slečny du Fargis. Plynule jsme tím navázali na první Dumasův dvoudíl Mušketýrů. Musím říct, že toto představení není tvořeno pro klasické kukátkové divadlo, ale hrajeme ho venku, kde se leccos promíne. Jedná se o představení pro letní venkovní scény.

Stojíte na jevišti jako herec a zároveň představení režirujete. Je to pro Vás náročné?

To je vždycky. Vlastně režiruji z nouze a z donucení, protože to nechce nikdo jiný dělat. Ti, co režirovat zkusili, už pak znovu režii dělat nechtěli nebo jsme je k ní už nepustili sami (*smích*). U těchto hry to tak strašně není, Cyrano není na scéně často, jsou v ní důležité i jiné postavy.

Kdybyste si musel vybrat, jestli budete hrát nebo režirovat...

No nahoru, nahoru na jeviště. Mě to baví, nemohu bez hraní být.

Hudba není obvyklou složkou vašich představení. Proč jste se v Mušketýřech rozhodli pro písničky?

Je to jenom „odskočení“ na léto. Dlouhé roky jsme dělávali Léto na dlani - letní plenérovou scénu, kam jsme zvali různá představení. Ale bylo to o prázdninách, doba dovolených, málokdo může hrát, byly s tím velké problémy a my si řekli, že

uděláme jedno představení, se kterým budeme jezdit. Měli jsme Noc na Karlštejně, která diváky táhla, jelikož šlo o titul se známými písněmi. Toto je náš druhý „pokus“, se kterým jezdíme v létě, jindy to fakticky nehrajeme.

Máte poměrně početný soubor se spoustou mladých herců, kde jste k nim přišli?

Část mladých jsou odchovanci dětského divadelního souboru, který máme. A téměř všechny děti, které ve hře vystupují, jsou z dětského divadelního kroužku. Pracujeme s dětmi a vychováváme si svůj potěr. Ne vždycky všechny zůstávají, ale mnohdy ano.

Co odvážného jste ve svém životě vykonal?

No, jsem třikrát ženatý, to je velká odvaha (*smích*). Nevím, jestli jsem odvážný, chtěl bych si myslet, že ano, ale někdy nám odvahu kazí úplně přirozená lidská malost, která v každém z nás dřímá. Rád bych se viděl jako hrdina, ale ruku do ohně za sebe dát nemůžu.

Rozhovor s Květou Horákovou, herečkou Divadýlka na dlani, představitelkou dvojrole mademoiselle Mort a mademoiselle Madelaine du Fargis

Jak jste se dostala k divadlu, potažmo k Divadýlku na dlani?

Divadlo jsem hrála už jako dítě, zhruba od deseti let v dětském souboru. Ochoťníky v Boleslavi jsem si našla sama, zavolala jsem Petru Matouškovi, který mě pak pozval na zkoušku a já se stala členkou. Jsem u nich od roku 2009.

Ztvárňujete dvojroli – co je na tom pro Vás nejnáročnější?

Musím se rychle převlékat, což je strašně, náročné. Převlékám se skoro po každém výstupu, za celou hru asi šestnáctkrát. Musejí mi pomáhat kolegyně, abychom to stihly.

Jednou z Vašich rolí je dvorní dáma a druhou slečna Smrt, tedy zcela odlišné charaktery. Jak se Vám s tím pracovalo?

Chvilí mi trvalo, než jsem si k oběma našla cestu, abych je mohla alespoň trochu odlišit. Ve finále jsem ráda, když jsem ve správné scéně ve správném kostýmu a vím alespoň přibližně, co se tam odehrává (*smích*). V zákulisí se nemám čas ani podívat na text, jen popadnu správné rekvizity a běžím na scénu.

Kterou máte raději?

Raději mám asi slečnu Smrt, protože má písničky, které mě baví. Ale jsem ráda za obě role, hrát jen tu Smrtku by mi přišlo statické, protože jsem se jí snažila pojmout jako takového vojáka.

Takže k hudbě a ke zpěvu máte kladný vztah?

Určitě. Už jako dítě jsem chodila do pěveckého sboru a mám v rodině muzikanty. Hudbu mám velice ráda, navíc k tomuto představení psal hudbu můj bratr.

Kdo vám dělal ty nádherné kostýmy?

Přišli jsme k nim porůznu, některé jsme už měli. Představení hrajeme druhým rokem, v prvním roce jsme měli většinu kostýmů půjčených z divadla ABC, například kostým kardinála Richelieu nebo mušketýrů, nicméně to už letos nebylo možné, tak jsme si je nechávali v podobném stylu ušít.

I Vás se zeptáme, jak jste na tom s odvahou. Co pro Vás slovo odvaha znamená?

Odvážné bylo vůbec začít zpívat. Jako soubor jsme se zpěvy začali až v minulé hře Noc na Karlštejně. To bylo poprvé, kdy jsem zpívala na mikroport a v rámci herectví. Jinak jsem novopečená matka a myslím si, že krok do mateřství je celkově odvaha (*smích*).

Jak to vidí divadelníci

- Představení se mi líbilo, jen se mi zdálo, že občas ztrácí tempo.
- Nádherné kostýmy!
- Mám výhrady, bylo to utahanější ...
- Líbila se mi hudba - je škoda, že do ní nezapojili i nějaký pohyb.
- Nejvíc mě pobavila přestávka, během které se zvedl ten bodnutý muž a odešel ze scény.
- Moc se mi líbily texty písní.
- Oceňuji autorský text, zdál se mi velmi dobrý, snesl by ale nějaké škrtnání - představení bylo dlouhé a v určitých chvílích herci neudrželi mou pozornost.

... přehlídka v tužce

Výsledky hlasování

líbilo	55
líbilo s výhradami	13
nelíbilo	0

Vaše ohlasy na novinky, obsah přehlídkových listů nebo shlednutá představení uvítáme na tradiční e-mailové adrese vosknoviny@seznam.cz.

Všechna vydání V(n) budou postupně zveřejňována na webu a facebooku DS Jiřího Voskovce a též na facebooku přehlídky Voskovcova Sázava na odkazech:

www.divadlo-sazava.cz
www.fb.com/dsjvs
www.fb.com/voskovcovasazava